

Postanowienie z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05

Wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. nie jest spełnione, jeżeli skarżący bez przeprowadzenia analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych ogranicza tę część skargi do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna.

Sędzia SN Henryk Pietrkowski

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Henryka T. i Dariusza T. przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A., Oddział Okręgowy w W. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 sierpnia 2005 r., na skutek skargi powodów o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 stycznia 2005 r. odrzucił skargę.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 18 stycznia 2005 r., uwzględniając częściowo apelację strony pozwanej zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2004 r. w ten sposób, że zasądzone tym wyrokiem na rzecz powodów Henryka T. i Dariusza T. kwoty pieniężne odpowiednio 42 000 zł i 22 000 zł obniżył do kwot 9500 zł i 7000 zł.

Od powyższego wyroku powodowie reprezentowani przez adwokata wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W skardze wskazana została kwota 47 500 zł jako wartość przedmiotu zaskarżenia, a w jej uzasadnieniu pełnomocnik skarżących podniósł m.in., że „zmiana lub uchylenie zaskarżonego skargą wyroku nie było i nie jest możliwe (jak podał Sąd Apelacyjny w ustnych motywach i pouczeniu na sali sądowej, że wyrok jest prawomocny i kasacja nie przysługuje ze względu na wysokość przedmiotu zaskarżenia)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej treść, w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać m.in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje kasacja (skarga kasacyjna) i dlatego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe.

Wywód prawny we wskazanym zakresie jednak nie wyczerpuje warunku skargi przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącego obciąża bowiem – zgodnie z treścią tego przepisu – nie tylko obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ale także wykazanie, że nie jest możliwe. Skarżący powinien zatem wykazać, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem – w świetle przepisów art. 399-416¹ k.p.c. – jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wywodu prawnego skarżący spełni obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie tylko nie było ale nie jest możliwe.

Skarga powodów nie spełnia warunku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., gdyż ogranicza się tylko do przytoczonego na wstępie stwierdzenia o nieprzysługiwaniu kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 stycznia 2005 r. Stwierdzenie takie nie tylko nie wypełnia wspomnianego warunku skargi, ale jest także stwierdzeniem błędnym. Sprzeczne jest ponadto z treścią protokołu rozprawy.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 13, poz. 98), do złożenia i rozpoznania kasacji od orzeczeń wydanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 6 lutego 2005 r., stosuje się przepisy dotychczasowe. W świetle dotychczasowych przepisów, w sprawie, w której wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż dziesięć tysięcy zł,

kasacja przysługuje (art. 392¹ § 1 k.p.c.). W sprawie, w której zapadło w dniu 18 stycznia 2005 r. zaskarżone orzeczenie, wartością przedmiotu zaskarżenia jest kwota 47 500 zł (32 500 i 15 000 zł).

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

